На портрета Шишманова

Да пъвай по вътъ бащина прелавия надъ
не слушествуваше въ вѣтра отдавна и тахалъ

Вероломство.

пакъ на коварства ся готовъ
пъ двѣ дружеи ума
плетятъ бѣдъ за мене нови
отливаатъ сълъ лицемѣ цвѣтан

какво приятелство чудно!
добро и зло въ единъ языкъ.
какъ правѣ бѣ трудно
хвалъ на укоризненъ викъ

кога не: ѣдинъ тии бѣше любезенъ
защо ся мнѣ ваше предъ мене
показваше тя са налѣво
кога си бѣше пропаднѣкъ.

коварне! дажи отвѣрѣ немай
нази какъ ти гнѣзда и слабъ
но ти убай са даръ отъ бога
стиди ти вой звѣзда нравъ!